

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **M. Š.**
zastoupený Mgr. Jiřím Motičákem,
daňovým poradcem ze společnosti Audiatur s.r.o.
oprávněné k výkonu daňového poradenství,
se sídlem Praha 9, Varnsdorfská 334/11

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 21424/19/5100-31462-707633 ze dne 27. 5. 2019
a proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj č. j. 947794/18/2403-50522-403394 ze dne 30. 10. 2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb. (dále jen „*daňový řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj č. j. 947794/18/2403-50522-403394 ze dne 30. 10. 2018 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/2004 Sb. (dále jen „*zákon o správních poplatcích*“) zamítnuta jeho žádost o vrácení správního poplatku v částce 345 Kč, a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno. Podanou žalobou se žalobce domáhal i zrušení prvoinstančního rozhodnutí.
2. Žalobce dne 30. 7. 2019 podal žalobu nejen proti kromě právě popsáným rozhodnutím, avšak usnesením soudu čj. 57 Af 34/2019-78 ze dne 9. 8. 2019 byl zbytek žaloby vyloučen k samostatnému projednání. Předmětem řízení je tudíž přezkum napadeného a prvoinstančního rozhodnutí.

II.

Žaloba

3. V podané žalobě žalobce namítal, že dne 12. 2. 2018 uhradil správní poplatek za vydání opisu tří platebních výměrů týkajících se daně z přidané hodnoty za rok 2013 vymezených v bodě I žaloby (dále jen „*písemnosti*“), aniž byly písemnosti předtím dne 2. 12. 2016, jak tvrdí žalovaný, doručeny žalobci do datové schránky jeho zástupce na podkladě plné moci ze dne 16. 7. 2015. Žalobce tvrdil, že k tomuto doručení písemnosti došlo k době, kdy byla plná moc vůči daňovým orgánům neúčinná, a proto žalobci nevznikla povinnost uhradit správní poplatek za vydání opisu písemností. Žalobce argumentoval tím, že sporná plná moc se stala účinnou vůči správci daně dnem 24. 5. 2017, kdy nabylo právní moci rozhodnutí správce daně čj. 496539/17/2403-00510-401547, tudíž úkony správce daně vůči zástupci žalobce od 16. 7. 2015 do 23. 5. 2017 nebyly vůči žalobci s odkazem na § 28 odst. 3 daňového řádu účinné. Žalobce na podporu své argumentace odkázal i na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 31 Af 177/2013 ze dne 5. 3. 2014.
4. Žalobce žádal, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i prvoinstanční rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný nejprve odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodal, že žalobce žádal o vrácení správního poplatku, který uhradil při nahlížení do spisu za vydání ověřených kopií písemností z daňového spisu, přestože sporné písemnosti obdržel zástupce žalobce již dne 2. 12. 2016 cestou datové schránky. Pokud jde o námitku zpochybňující účinky doručení, žalovaný odkázal na rozhodnutí o zrušení výzvy ze dne 28. 7. 2016 a rozsudek zdejšího soudu čj. 30 Af 36/2017-45 ze dne 31. 1. 2019, kde byla obdobná žalobní námitka žalobce shledána nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

6. Žalovaný žádal, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika žalobce

7. V podání ze dne 2. 6. 2020 žalobce uvedl, že ve věci sp. zn. 30 Af 36/2017 zdejší soud posuzoval skutkově odlišný případ.

V.

Rozhodnutí soudu

8. Vzhledem k tomu, že oba účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili (žalovaný ve vyjádření k žalobě a žalobce v replice), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného a prvoinstančního rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování daňového orgánu, a rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
10. Žaloba je nedůvodná.
11. Soud vyšel z následující právní úpravy.
12. Podle § 2 odst. 1 zákona o správních poplatcích platí, že předmětem poplatků je správní řízení upravené zvláštním právním předpisem a další činnost správního úřadu související s výkonem státní správy (dále jen "úkon"). Úkony, které podléhají zpoplatnění, jsou vymezeny v jednotlivých položkách sazebníku poplatků, který tvoří přílohu k tomuto zákonu (dále jen "sazebník"). Sazebník v jednotlivých položkách dále obsahuje případné osvobození od poplatku, úkony, které nejsou předmětem poplatku, zmocnění správního úřadu při stanovení výše poplatku, popřípadě poznámky, které upravují podrobnosti k jednotlivým úkonům.
13. § 3 odst. 1 zákona o správních poplatcích stanoví, že poplatníkem je fyzická nebo právnická osoba, která podala žádost nebo jiný návrh k provedení úkonu správnímu úřadu, nebo osoba, v jejímž zájmu nebo věci byl úkon proveden.
14. V položce 3 písm. a) sazebníku je stanoveno, že správní poplatek za vydání kopie z úředních spisů činí 15 Kč za první stránku a 5 Kč za každou další i započatou stránku, je-li pořizována na kopírovacím stroji nebo na tiskárně počítače. V tomto zákonném ustanovení je dále uvedeno, že předmětem poplatku není vydání první takové kopie z daňového spisu vedeného podle zvláštního právního předpisu upravujícího správu daní a poplatků, nejde-li o listinu, kterou poplatník - daňový subjekt již jednou obdržel od správního úřadu.
15. § 7 odst. 1 písm. b) zákona o správních poplatcích stanoví, že správní úřad vrátí poplatek v plné výši na žádost osoby, která poplatek zaplatila, byl-li zaplacen poplatek, který není stanoven v sazebníku.
16. Výše popsanou právní úpravu lze shrnout tak, že správní úřad je povinen vrátit správní poplatek za vydání kopie listiny z daňového spisu, pokud tuto listinu poplatník od správního úřadu předtím neobdržel.

17. Jádrem žalobní argumentace je skutečnost, že žalobci byl v rozporu se zákonem vyměřen správní poplatek za poskytnutí kopií písemností z daňového spisu, přestože vydání kopie nebylo předmětem správního poplatku, neboť šlo o vydání kopií písemností, které žalobce od správce daně předtím neobdržel. Žalobce, ač přesvědčen o nezákonnosti postupu žalovaného, správní poplatek uhradil a následně marně požádal o jeho vrácení. Napadené rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu ve správním soudnictví (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2005, č. j. 2 Azs 252/2004-93, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 540/2005 Sb., podle jehož právní věty *„Zaplatí-li poplatník k výzvě správního orgánu správní poplatek, o němž má za to, že je nezákonný, může se domáhat jeho vrácení. Správní orgán jeho žádosti buď vyhoví a poplatek vrátí, anebo nevyhoví a žádost o vrácení zamítne; proti zamítavému rozhodnutí se může poplatník po vyčerpání opravných prostředků domáhat ochrany ve správním soudnictví žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.“*).
18. Vzhledem k žalobní argumentaci bylo na soudu, aby posoudil v podstatě jedinou spornou otázku, zda písemnosti, jejichž kopie žalobce požadoval dne 12. 2. 2018, žalobce od správce daně dne 2. 12. 2016 cestou datové schránky zástupce žalobce obdržel či neobdržel.
19. Podle § 101 odst. 3, 5 a 6 daňového řádu se rozhodnutí oznamuje všem příjemcům, jimiž jsou ti, kterým je rozhodnutím ukládána povinnost nebo přiznáváno právo anebo prohlášeno právo nebo povinnost stanovená zákonem, přičemž vůči příjemci je rozhodnutí účinné okamžikem jeho oznámení (doručení rozhodnutí nebo jiný zaprotokolovaný způsob seznámení příjemce s obsahem rozhodnutí). Podle § 41 daňového řádu se doručují písemnosti osobě, která má zástupce, pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování. Plná moc zmocněnce daňového subjektu je podle § 27 odst. 2 daňového řádu vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně.
20. § 28 odst. 1 daňového řádu stanoví, že zmocnitel je povinen vymezit rozsah zmocnění tak, aby bylo zřejmé, k jakým úkonům, řízením nebo jiným postupům se plná moc vztahuje. § 28 odst. 2 daňového řádu stanoví, že není-li rozsah zmocnění vymezen nebo není-li vymezen přesně, vyzve správce daně zmocnitele k úpravě plné moci; ustanovení o vadách podání se použije obdobně. O nedostacích při vymezení rozsahu plné moci vyrozumí rovněž zmocněnce. § 28 odst. 3 daňového řádu stanoví, že plná moc je vůči správci daně účinná až po odstranění vad. Účinky podání učiněného zmocněncem na základě vadné plné moci zůstávají zachovány, pokud dojde k odstranění vad ve stanovené lhůtě.
21. § 74 odst. 1 a 2 daňového řádu platí, že má-li podání vady, pro které není způsobitelné k projednání, nebo vady, pro které nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní, vyzve správce daně toho, kdo podání učinil, aby označené vady odstranil podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou stanoví. Výzva obsahuje poučení o následcích spojených s neodstraněním označených vad.
22. § 74 odst. 3 daňového řádu stanoví, že budou-li vady podání odstraněny ve stanovené lhůtě, hledí se na podání, jako by bylo učiněno řádně a včas. Nebudou-li vady podání odstraněny, stává se podání uplynutím stanovené lhůty neúčinným, o čemž pořídí správce daně úřední záznam a vyrozumí podatele; vyrozumění není třeba v případě, že podatel na výzvu k odstranění vad neučinil vůči správci daně žádný úkon.
23. Z citované právní úpravy pro případ účastníků vyplývá, že rozhodnutí správce daně musí být doručována zástupci daňového subjektu v rozsahu jeho, u správce daně uplatněného, oprávnění k zastupování. Pouze v případě, že z plné moci zástupce nebylo zřejmé, k jakým úkonům, řízením nebo jiným postupům se plná moc vztahuje, mohl správce daně daňový subjekt vyzvat k úpravě plné moci, stanovit daňovému subjektu lhůtu k úpravě plné moci, poučit daňový subjekt o následcích nevyhovění výzvě a o nedostacích

plné moci vyrozumět zmocněnce. Účinky stanovené v § 28 odst. 3 daňového řádu (plná moc je vůči správci daně účinná až po odstranění vad) mohou nastat jen v případě, že v plné moci nebyl rozsah zmocnění vymezen vůbec nebo byl vymezen nepřesně, a to bez ohledu na to, zda správce daně vyzval k odstranění vad plné moci. Opačný výklad by totiž správci daně umožňoval pouhým vydáním (i nedůvodně) výzvy zmařit účinky plné moci.

24. Z daňového spisu vyplývá následující (mezi účastníky nesporný) chronologický průběh případu:

- Dne 16. 2. 2015 byla správci daně byla doručena plná moc datovaná dnem 13. 2. 2015 (dále jen “zmocnění”), již žalobce zmocnil ke svému zastupování daňového poradce Mgr. Jiřího Motičáka (dále jen “zástupce”) ve všech úkonech daňového řízení souvisejících s daňovou kontrolou daně z přidané hodnoty za roky 2012 a 2013.
- Dne 16. 7. 2015 byla správci daně doručena plná moc datovaná dnem 16. 7. 2015 (dále jen “plná moc”), již žalobce zmocnil ke svému zastupování zástupce mj. ve všech úkonech daňového řízení souvisejících s daňovou kontrolou daně z přidané hodnoty za roky 2012 a 2013, přičemž související úkony zahrnují zejména všechny postupy správce daně dle § 78 až 107 daňového řádu, a již byly nahrazeny předchozí plné moci udělené zmocniteli.
- Dne 28. 7. 2016 správce daně marně vyzval (dále jen “výzva”) žalobce (zástupci výzvy zaslal na vědomí) k odstranění vad plné moci spočívajících v nepřesném rozsahu zmocňovacího úkonu týkajícím se neurčitých souvisejících úkonů s daňovou kontrolou ve lhůtě do deseti dnů ode dne doručení výzvy (výzva byla doručena žalobci dne 1. 8. 2016 a zástupci dne 28. 7. 2016).
- Dne 1. 9. 2016 vydal správce daně rozhodnutí o opravě výzvy, jímž byl obsah původní výzvy nahrazen výzvou k odstranění vad plné moci spočívajících v neurčitosti pasáže plné moci “*Tato plná moc nahrazuje předchozí plné moci pokud byli zmocniteli uděleny*” (rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 5. 9. 2016 a zástupci dne 1. 9. 2016).
- Dne 7. 9. 2016 žalobce podal proti rozhodnutí o opravě výzvy odvolání.
- Dne 16. 9. 2016 požádal zástupce jménem žalobce správce daně o sdělení, jaké plné moci považuje správce daně za účinné.
- Dne 19. 9. 2016 správce daně vyrozuměl žalobce o neúčinnosti pasáže plné moci “*Tato plná moc nahrazuje předchozí plné moci pokud byli zmocniteli uděleny*”.
- Dne 6. 10. 2016 doručil správce daně zástupci sdělení ze dne 26. 9. 2016, že považuje za účinnou plnou moc s výjimkou pasáže o náhradě předchozích plných mocí.
- Dne 2. 12. 2016 byly zástupci správcem daně doručeny písemnosti do datové schránky.
- Dne 5. 1. 2017 zástupce jménem žalobce písemně sdělil správci daně, že mu byly písemnosti správcem daně doručeny a že k jejich převzetí za žalobce není oprávněn vzhledem k tomu, že zmocnění zaniklo ukončením daňové kontroly. Dále zástupce sdělil, že plná moc měla nahradit a rozšířit zmocnění a že plná moc se stala neúčinnou, protože žalobce ve stanovené lhůtě neodstranil vady plné moci vytčené výzvou správci daně.
- Dne 20. 1. 2017 správce daně sdělil zástupci, že doručení písemností zástupci považuje za řádné.
- Dne 29. 1. 2017 zástupce sdělil podáním ze dne 29. 1. 2017 správci daně, že žalobce chtěl plnou mocí rozšířit zástupčí oprávnění zástupce o zastupování žalobce po ukončení daňové kontroly, ale že plná moc se stala od počátku neúčinnou, protože žalobce ve stanovené lhůtě neodstranil vady plné moci vytčené výzvou správci daně. Zástupce shrnul, že žalobci písemnosti nebyly řádně doručeny a že měly být doručovány na základě generální plné moci P. S.
- Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 4. 2017 byl nařízen přezkum rozhodnutí správce daně ze dne 28. 7. 2016.

- Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 4. 2017 bylo zrušeno rozhodnutí správce daně ze dne 1. 9. 2016 a řízení bylo zastaveno.
 - Rozhodnutím správce daně ze dne 20. 4. 2017 bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 28. 7. 2016.
 - Dne 12. 5. 2017 dal žalobce zastoupený zástupcem podnět k přezkoumání všech rozhodnutí správce daně od 16. 7. 2015.
 - Dne 8. 6. 2017 doručil správce daně zástupci potvrzení, že plná moc je vůči správci daně účinná od 16. 7. 2015.
 - Žalovaný sdělil sdělením ze dne 5. 10. 2017 žalobci, že podnět žalobce k přezkoumání rozhodnutí neshledal důvodným a odůvodnil to tím, že právní mocí rozhodnutí o zrušení výzvy nedošlo k odstranění vad plné moci, jak tvrdí žalobce, ale ke zrušení nezákonné (nadbytečné) výzvy podle § 123 odst. 5 daňového řádu.
 - Dne 12. 2. 2018 žalobce požádal správce daně o vydání kopií písemností.
25. Výše podrobně popsany průběh řízení před rozhodným dnem 2. 12. 2016 soud vyhodnotil tak, že dne 16. 7. 2015 byla správci daně doručena plná moc, jíž žalobce zmocnil zástupce ke svému zastupování zahrnujícího všechny úkony daňového řízení související s daňovou kontrolou daně z přidané hodnoty mj. za rok 2013 včetně postupů správce daně dle § 78 až 107 daňového řádu. Počínaje okamžikem doručení plné moci byl tedy správce daně povinen veškeré písemnosti včetně rozhodnutí týkající se daně z přidané hodnoty za rok 2013 doručovat zástupci a nikoli žalobci.
26. Ve výzvě ze dne 28. 7. 2016 doručené žalobci dne 1. 8. 2016 dospěl správce daně k závěru, že z plné moci zástupce nebylo zřejmé, k jakým úkonům se plná moc vztahuje. Výzvou správce daně vyzval žalobce k úpravě plné moci a stanovil mu lhůtu k úpravě plné moci. Současně správce daně ve výzvě uvedl, že plnou moc považuje mj. za neurčitou kvůli tomu, že není zřejmé, na jaká rozhodnutí správce daně se vztahuje („*správce daně nemá postaveno najisto, zda lze například pod ustanovení § 101 daňového řádu zahrnout veškerá rozhodnutí, tedy i ta, která nejsou v plná moci zmíněna*“), a poučil žalobce o tom, že plná moc *v nepřesné části* je vůči němu neúčinná do odstranění vad. Správce daně vyrozuměl o nedostacích plné moci i zástupce.
27. Po uplynutí lhůty k odstranění vad plné moci správce daně dne 5. 9. 2016 doručil žalobci a dne 1. 9. 2016 zástupci rozhodnutí o opravě výzvy, jímž opravil výzvu tak, že se nevztahuje k rozsahu zástupčího oprávnění zástupce, ale jen k upřesnění, zda a které jiné plné moci plná moc nahrazuje. V tomto rozhodnutí o opravě výzvy správce daně vyrozuměl žalobce, že zástupčí oprávnění zástupce z titulu plné moci akceptuje, když výslovně uvedl, že správce daně plnou moc pro odvolací řízení týkající se daně z přidaného hodnoty za 2. čtvrtletí 2013 akceptoval. Počínaje dnem 5. 9. 2016 tedy žalobce věděl či vědět mohl a mohl, že správce daně ve věci daně z přidané hodnoty za rok 2013 plnou moc přijal, má ji za účinnou a zástupce má za zmocněnce žalobce.
28. Dne 7. 9. 2016 žalobce podal proti rozhodnutí o opravě výzvy odvolání, kde napadal nezákonnost rozhodnutí o opravě výzvy spočívající v tom, že předmětem výzvy byl rozsah zástupčího oprávnění zástupce a předmětem rozhodnutí o opravě výzvy byla nejasnost, jaké plné moci plná moc nahrazuje. Žalobce tedy dne 7. 9. 2016 potvrdil, že vnímal výzvu tak, že směřuje k rozsahu zástupčího oprávnění, a rozhodnutí o opravě výzvy tak, že směřuje k rozsahu plných mocí, jenž má plná moc rušit (nahradit).
29. Dne 19. 9. 2016 doručil správce daně žalobci sdělení, jímž ho vyrozuměl o tom, že je vůči němu neúčinná pasáž plné moci *“Tato plná moc nahrazuje předchozí plné moci pokud byli zmocniteli uděleny”*. Dne 19. 9. 2016 byl tedy žalobce opětovně správcem daně ujistěn, že zástupčí oprávnění zástupce ve věci daně z přidané hodnoty za rok 2013 nezpochybňuje, ale že ujednáním plné moci o tom, jaké plné moci nahrazuje, se nebude řídit.

30. Popsaný skutkový děj vedl soud k závěru, že plná moc se vůči správci daně nestala neúčinnou, protože plná moc netrpěla vadou stanovenou v § 28 odst. 2 daňového řádu, protože obsahovala rozsah zmocnění a tento nebyl vymezen nepřesně.
31. Soud dodává, že s ohledem na § 25 odst. 1 písm. c) a § 27 odst. 1 a 2 daňového řádu mohou nastat jen dvě situace – buď daňový subjekt zástupce má nebo nemá. Jinými slovy, nelze uvažovat o variantě, že ve vztahu daňového subjektu k daňovému orgánu daňový subjekt zástupce má, ale obráceně ve vztahu daňového orgánu k daňovému subjektu daňový subjekt zástupce nemá.
32. Správce daně opakovaně činil úkony a výslovně žalobci opakovaně oznamoval, že zástupce je správcem daně považován za zmocněnce žalobce a fakticky i takto jednal. Dokládá to rozhodnutí o opravě výzvy ze dne 1. 9. 2016, v němž správce daně žalobci sdělil, že zástupčí oprávnění zástupce z titulu plné moci akceptuje a potvrdil to znovu i ve svém sdělení ze dne 19. 9. 2016. Ostatně i z jednání žalobce je zřejmé, že i on zástupce za svého zmocněnce v daňovém řízení považoval, protože v odvolání ze dne 7. 9. 2016 nijak neargumentoval v tom směru, že by zástupce jeho zmocněncem v rozsahu plné moci nebyl.
33. Soud shrnuje, že jak správce daně, tak i žalobce ke dni doručení písemností (2. 12. 2016) skutečnost, že zástupce je zmocněnec žalobce v rozsahu plné moci ani nezpochybňovali, ani takto fakticky nejednali. Žalobce měl nespočet příležitostí a dlouhou dobu, aby daňovému orgánu případně sdělil, že nesouhlasí s tím, aby daňový orgán zástupce za jeho zmocněnce dle plné moci považoval, že zástupce jeho zmocněncem v rozsahu plné moci není atd. Nic takového však žalobce nečinil a daňovému orgánu proto nelze klást k tíži při posouzení doručení písemností, že doručoval zástupci. Lze dodat, že v podání ze dne 29. 1. 2017 zástupce výslovně uvedl, že plnou mocí žalobce zamýšlel rozšířit zástupčí oprávnění zástupce o zastupování žalobce po ukončení daňové kontroly. Takto vůči žalobce interpertoval zjevně i správce daně. Proto se stěží může žalobce dovolávat toho, že správce daně jeho vůli nerespektoval. Soud tedy konstatuje, že aprobejme závěr žalovaného v bodě 37 napadeného rozhodnutí i přílehlavý odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 95/2015-36 ze dne 14. 10. 2015, že zástupce za žalobce v rozsahu plné moci podle vůle žalobce jednal, že žalobce byl prostřednictvím zástupce s písemnostmi seznámen, protože na ně reagoval.
34. Soud je toho názoru, že pokud správce daně i žalobce jednali v rozhodné době ve zjevné shodě, že zástupce je zmocněncem žalobce v rozsahu plné moci, nelze výkladem výše uvedených ustanovení daňového řádu v poměrech daného případu dospět k závěru, že písemnosti nebyly žalobci doručeny. Žalobce v daňovém řízení jednal jednak jak před doručením listin, tak dlouhodobě i po doručení listin ve shodě se svým zástupcem, který ostatně žalobce zastupuje i v tomto soudním řízení. Pokud by si žalobce nepřál, aby ho zástupce zastupoval, mohl správcem daně oznámit, že plnou moc vypověděl, že zástupce není jeho zmocněncem apod., nic z toho však neudělal. Soud nevěří žalobci, že se s obsahem písemností neseznámil, že mu zástupcem nebyly poskytnuty. Je naprosto nevěrohodné, že by se žalobce o obsah písemností nezajímal a že by si je od zástupce nevyžádal. A kdyby si písemnosti od zástupce vyžádal a on mu je odmítl vydat, nelze uvěřit tomu, že by se žalobce po dobu dalších let zástupcem nechal zastupovat a oznámení obsahu písemností se od něj nedomáhal. Smysl předmětného zákonného ustanovení je ten, že daňovému subjektu se rozhodnutí oznámí a žádá-li poté o jeho kopii, musí za ni uhradit správní poplatek. V daném případě se s obsahem písemností žalobce nepochybně seznámil, jak je podáno výše, a proto nemá právo na jejich opakované bezplatné doručení.
35. Soud nepřehlédl, že žalobce napadl různá rozhodnutí daňových orgánů správními žalobami u zdejšího soudu, nicméně v žádném rozhodnutí zdejšího soudu o těchto žalobách

nebyla otázka doručení písemností žalobci posuzována (viz rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2018, čj. 57 Af 14/2016-420, ze dne 31. 1. 2019, čj. 30 Af 36/2017-45, ze dne 26. 6. 2018, čj. 57 Af 20/2017-44, ze dne 28. 11. 2018, č. 30 Af 9/2017-100, a usnesení ze dne 6. 6. 2018, č. j. sp. zn. 57 A 49/2018-79 a ze dne 18. 6. 2018, č. j. 57 Af 9/2018-73, a ze dne 24. 8. 2018, č. j. 57 Af 13/2018- 105). Ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 30 Af 32/2018, týkající se však posouzení otázky odlišné od předmětu tohoto řízení, vydal soud rozhodnutí ve stejný den jako v posuzované věci.

36. Soud závěrem zdůrazňuje, že předmětem jeho rozhodnutí nebylo posouzení materiální funkce oznámení listin žalobci podle § 101 odst. 5 daňového řádu, nýbrž posouzení, zda žalobce písemnosti obdržel od správního orgánu podle položky 3 sazebníku.
37. Z výše uvedených důvodů soud shledal žalobu vztahu jak prvoinstančnímu, tak i napadenému rozhodnutí nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. června 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu